

Også på boligområdet har vi taget medansvar for vigtige ændringer. Vi erkender, at det har været svært, for vi har her et sammenstød mellem hensynet til den lige ret til at bosætte sig, hvor man ønsker, og hensynet til at modvirke ghettodannelsen.

Endvidere har vi fundet det betænkeligt at indføre et meget detaljeret og restriktivt regelsæt gældende for hele landet, hvis der i virkelighedens verden måske kun er 10 kommuner, der for alvor ønsker at benytte disse regler.

Den løsning, der nu er fundet, hvor både kommunalbestyrelser og boligselskaber skal inddrages, giver kommunerne et redskab, der kan anvendes målrettet. Og det er det, de har brug for.

Mens vi er ved udlændingeområdet, vil jeg gerne knytte en kommentar til årets debat om udvisninger af kriminelle, der ikke har dansk statsborgerskab. Enhver, der overtræder dansk lov, skal dømmes efter danske regler, uanset om vedkommende er statsborger i Danmark eller ej. Retten kan så vurdere, om en dømt, der ikke er dansk statsborger, skal have inddraget sin opholdstilladelse efter afsoningen, og om denne inddragelse skal ske for en vis periode eller for bestandig.

Et værtsland har altid ret til at inddrage en opholdstilladelse for en udlænding. Men hvis der skal være rimelighed i at betegne Danmark som et retssamfund, skal der være en sammenhæng mellem den begåede forbrydelse, straffens hårdhed, udvisningens varighed og udlændingens tilknytning til Danmark. Der må nødvendigvis være tale om en afvejning, og hver enkelt sag skal vurderes nøje.

I Det Radikale Venstre har vi med stor opmærksomhed fulgt de retssager, der er forløbet, siden vi fra lovgivers side strammede udvisningsreglerne. Vi har indimellem været alvorligt i tvivl om, hvorvidt de nye regler kunne bruges på en måde, hvor Danmark risikerede en sag ved Menneskerettighedsdomstolen. Men de seneste endelige afgørelser fra Højesteret har beroliget os.

Al tale om, at Danmark har en slatten retspolitik, er groft misvisende. Vi udviser mere, vi fængsler flere og flere, og vi giver mange beføjelser til politiet. Det Radikale Venstre har ikke vendt det døve øre til, når politiet har fremsat ønske om flere instrumenter til brug for forebyggelse og opklaring af kriminalitet. Lad mig nævne maskeringsforbudet og dna-registret.

Men når det er sagt, må vi også tilføje, at vi nægter at give politiet frie hænder til hvad som helst. Der skal være regler, der begrænser det monopol til magtudøvelse, som politiet nødvendigvis skal have. Derfor er vi også tilfredse med, at det lykkedes at få strammet op på reglerne for brug af isolationsfængsling.

Og det forlig om politiets bevillinger, der blev indgået ved årsskiftet, indeholder efter vor mening rigtig gode elementer, der peger fremad mod bedre forebyggelse af kriminalitet, bedre ungdomsarbejde og mulighed for fleksibilitet og målrettet politiindsats dér, hvor det brænder på.

En forhøjelse af politiets internationale beredskab var en radikal prioritet i forbindelse med politiforliget. Ud over det vigtige grænseoverskridende politisamarbejde om efterforskning og kriminalitetsbekæmpelse er det efter vor mening af stor betydning, at Danmark kan stille politipersonale til rådighed for internationale opgaver.

Vi er i det hele taget tilfredse med, at Danmark har en så pæn profil, når det gælder deltagelse i de aktioner, som det internationale samfund iværksætter. Udviklingen på dette felt drejer mere og mere i den retning, som vi synes den bør gøre: et internationalt retssamfund, hvor konflikter søges løst tidligt og i fællesskab, og hvor internationale styrker kan lægge en dæmper på de stridende parter og mindske omfanget af ødelæggelser og menneskelige lidelser.

Set i dette lys er det en overordentlig vigtig proces, der er i gang i Europa, hvor EU netop i disse måneder forhandler om en struktur for et fremtidigt krisestyringsinstrument. Det er minneret område for Danmark for nu at blive i den militære jargon på grund af vores forbehold. Men for Det Radikale Venstre er det vigtigt at slå fast, at diskussionen om Europas fremtidige sikkerhedsstruktur er for vigtig til at overlade til de andre alene. Danmark har en klar interesse i at være med i diskussionerne om, hvordan sådan en konstruktion skal være. Jeg vil nævne et par grunde:

Ordningen må ikke skabe rivalisering mellem EU og NATO, ikkemedlemslande skal kunne deltage, stormagterne må ikke få mulighed for at genoplive de gamle magtdelingsmønstre, og endelig skal FN's rolle i et europæisk krisestyringsberedskab defineres klart. Der er således flere gode grunde til, at Danmark bør deltage i netop denne fase af arbejdet.